

СЛѢДЪ СТАРОЗАГОРСКИЙ БОЙ¹²

Двадни бѣгаха тѣ слѣдъ злочестия бой,
Гладни, морни, отъ скърби убити...
Тѣхъ, героитѣ, стигна нерадостна честь,
А побѣдата врагътъ похити.

Разнебитени въ боя, единъ по единъ
Тѣ случайно отпослѣ се сбѣраха —
Тѣзъ малцина, които при слабій огънь
Нея вечеръ тжжовни сѣдяха.

И замисленъ продума единий отъ тѣхъ:
«Всѣкой страда и всѣкой натяква;
Но щастливи вълни ни отвлякоха насъ...
А каква ли сѣдѣбина очаква

«Тамъ онѣзи що наднаха врагу въ ржцѣ
Живи, мъртви и смъртно ранени?!»
И повтори съ въздишка: «Злочестий Поповъ,
Сѣкашъ той и сега е прѣдъ мене!

«Двама бѣхме при знамето ний. Върху насъ
Кат' градушка куршуми валяха
И пищяха гранати. . . Барутниятъ димъ
Бѣ нависналъ върху ни кат' стрѣха.